

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 117.204 van 19 maart 2003
in de zaak A. 113.018/VII-25.074**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat D. MONFILS,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Eedgenotenstraat 51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen,

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XX en XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 15 november 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 18 december 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die, loco advocaat D. MONFILS, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 11 februari 1999 en verklaarden zich op 14 september 2001 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 20 september 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 oktober 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvragen kennelijk ongegrond waren en bevestigde hij de beslissingen van de minister letterlijk als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Kosovo, meerbepaald uit Gjilan. Op 12 februari 1999 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 8 juli 1999 verkreeg u het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor de Kosovaren. Zonder de afloop van uw asielaanvraag af te wachten keerde u op 24 maart 2000 vrijwillig terug naar Kosovo. Eind maart-begin april 2001 zouden onbekenden thuis naar u komen vragen zijn. U zou zelf op dat moment niet thuis geweest zijn. Eind april-begin mei 2001 zouden geüniformeerde personen u in een voertuig meegenomen hebben. U zou door hen bedreigd en geslagen zijn. Zij zouden u gevraagd hebben om deel te nemen aan de "bevrijdingsstrijd" van etnische Albanezen in Preshevo, Bujanovc en Medvegje (Servië), maar u zou dat niet gewild hebben. Vanaf dan zou u bij familie ondergedoken zijn. In juli of augustus 2001 zou men u opnieuw thuis komen zoeken zijn, deze keer om u aan te sluiten bij het UÇK (Nationaal Bevrijdingsleger) in Macedonië. Zij zouden uw woning doorzocht hebben en tegen uw echtgenote ermee gedreigd hebben u om te brengen als ze u zouden vinden. Zowel na de eerste als na de tweede keer dat onbekenden u thuis kwamen zoeken zou u klacht ingediend hebben bij UNMIK (tijdelijke VN-administratie in Kosovo), maar de zaak zou niet opgehelderd

zijn. Op 2 september 2001 zou u samen met uw echtgenote en twee kinderen gevlucht zijn richting België, waar u aankwam op 6 september 2001 en waar u op 14 september 2001 een tweede asielaanvraag indiende. U beschikt over een identiteitskaart (uitgereikt door UNMIK), over het schoolboekje van uw zoon Albert en over een rijbewijs.

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende feiten of elementen hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u alsnog bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een dergelijke vrees zou dienen te koesteren. De door u aangehaalde problemen (bedreigingen omdat u niet wilde deelnemen aan de gewapende strijd van etnische Albanezen) zijn van lokale en interpersoonlijke (tussen privé-personen) aard. Bovendien is het UÇPMB (Bevrijdingsleger voor Presheve, Medvegje en Bujanovc) sinds mei 2001 officieel ontbonden. Daarnaast hebt u geen feiten of elementen aangebracht die er op wijzen dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten. U kon immers zonder problemen twee keer klacht indienen bij UNMIK, dat zich engageerde om de zaak te onderzoeken. Het feit dat de daders niet gevonden werden kan te wijten zijn aan vele oorzaken (de anonimiteit van de daders, gebrek aan bewijslast, vaagheid van de feiten, ...) maar kan in casu niet beschouwd worden als een onwil of een duidelijke onmacht tot het verlenen van bescherming. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de internationale gemeenschap in Kosovo daadwerkelijk optreedt tegen personen die verdacht worden van UÇK-lidmaatschap en actief waren in Macedonië (www.serbianna.com/nexs/10_17/03.shtml).".

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese uit Kosovo, meerbepaald uit Gjiilan. Op 12 februari 1999 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 8 juli 1999 verkreeg u het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor de Kosovaren. Zonder de afloop van uw asielaanvraag af te wachten keerde u op 23 maart 2000 vrijwillig terug naar Kosovo. Op 2 september 2001 zou u opnieuw naar België gevlucht zijn, waar u aankwam op 6 september 2001 en waar u op 14 september 2001 een tweede asielaanvraag indiende. U beschikt over een identiteitskaart, uitgereikt door UNMIK (tijdelijke VN-administratie in Kosovo).

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven die werden ingeroepen door uw echtgenoot, XXX. In het kader van het door deze laatste ingediende dringend beroep heb ik echter een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending inroepen van het motiveringsbeginsel, meer in het bijzonder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partijen stellen dat "niet op definitieve en afdoende wijze gesteld (kan) worden dat enerzijds de Albanese bevolking van Kosovo volledig in veiligheid zou zijn ten aanzien van UÇK dreiging, en anderzijds dat de internationale strijdkrachten de algehele controle

over het gebied hebben”; dat de verzoekende partijen ter ondersteuning van deze bewering verwijzen naar verscheidene documenten;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen kennis hebben genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissingen, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van hun middel betrekken; dat, nu blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissingen kennen, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partijen willen aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat documenten met betrekking tot de algemene toestand in het land van herkomst geen aanduiding vormen van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève voor zover door de verzoekende partijen niet met concrete elementen wordt aangetoond dat zij persoonlijk worden geviséerd; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zouden zijn, op feitelijk onjuiste motieven zouden berusten of de wet zouden schenden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending inroepen van artikel 48 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partijen aanvoeren dat het weigeren van deelname aan een bevrijdingsstrijd de uitdrukking is van een politieke mening en dus valt onder de criteria van de Conventie van Genève;

Overwegende dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet zich beperkt tot het poneren van een algemeen recht om als vluchteling te worden erkend indien men voldoet aan de voorwaarden; dat personen die zich beroepen op de Vluchtelingenconventie echter niet automatisch asiel kunnen verkrijgen; dat hiervoor een bepaalde procedure dient te worden gevolgd, die onder meer een ontvankelijkheidsfase inhoudt; dat de ontvankelijkheid van een asielaanvraag wordt beoordeeld aan de hand van de criteria vernoemd in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet is dat de asielaanvragen van de verzoekende partijen onontvankelijk werden verklaard; dat de schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling;

Overwegende dat, wat betreft de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.